

07-02-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“হে মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকে ক্ষীৰখণ্ড হৈ থাকিব লাগে, মত ভেদত আহিব নালাগে, যিকোনো বেয়া অভ্যাস যদি আছে, সেয়া এৰি দিয়া, কাকো দুখ দিব নালাগে”

*প্ৰশ্ন:- জন্ম জন্মান্তৰ কাৰণে উচ্চ পদ পোৱাৰ কাৰণে নিজৰ ওপৰত কেনেকৈ দয়া কৰিব লাগিব?

*উত্তৰ:- নিজকে ভিতৰৰ পৰা বিচাৰ কৰি যিবোৰ বেয়া অভ্যাস আছে, ক্ৰোধ আদি বিকাৰ আছে সেয়া উলিয়াই দিয়া, ক্ষীৰখণ্ড হৈ থকা, এজনৰ শ্ৰেষ্ঠ মতত চলা, মতভেদত নহা, বেয়া কথা নুশুনা, নুশুনোৱা – এয়া নিজে নিজৰ ওপৰত দয়া কৰা। ইয়াৰ দ্বাৰা জন্ম জন্মান্তৰলৈ উচ্চ পদ পোৱা যায়। যিসকলে নিজৰ ওপৰত দয়া নকৰে ২১ জন্মৰ কাৰণে পোৱা সুখত দাগ লগাই দিয়ে।

*গীত:- ওম নমঃ শিৱায়ৈ...

ওম শান্তি। শিৱবাবাৰ মহিমা সন্তানসকলে শুনিলা। এই মহিমা কোনে কৰে আৰু কোনে জানে? কেৱল ব্ৰাহ্মণ কুল ভূষণ অৰ্থাৎ নতুন মনুষ্য সৃষ্টিৰ সম্প্ৰদায় যিসকলক পৰমপিতা পৰমাত্মাই নিজৰ বনাইছে বা জন্ম দিছে তেওঁলোকেই জানে কিয়নো প্ৰথমতে এই সৃষ্টিত তেওঁলোকে ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা জন্ম লয়। যেনেকৈ তুমিও প্ৰথমে পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ দ্বাৰা জন্ম লৈছা। তেওঁ হৈছে সকলোৰে সহায়ক, গোটেই দুনিয়াৰ সহায়ক, সকলোৰে দুখ দূৰ কৰোতা। মানুহবোৰ বহুত দুখী, কিয়নো এতিয়া কলিয়ুগৰ অন্ত। সেয়ে তেৱেঁই সকলোৰে সহায়ক হয়। তথাপিও দুটা শব্দ আছে – সমূহীয়া (in general), বিশেষ (in particular)। সেয়ে বিশেষভাৱে ভাৰতৰ, তাতে নিৰ্দিষ্টভাৱে যিসকলে বহুত জন্মৰ অন্তৰ জন্মত আহি লগ পায় অৰ্থাৎ যিসকলে প্ৰথমে প্ৰথমে সৃষ্টিলৈ আহে। তোমালোক সন্তানসকলে জানিছা যে কেনেকৈ তেওঁ আহি সকলোৰে সহায়ক হয়। ভক্তসকলে ভগৱানক মনত কৰে, কিন্তু ভগৱানক নাজানে। যেতিয়া ভগৱানকে নাজানে, তেন্তে ভগৱান যিজনে নতুন ব্ৰাহ্মণ মুখ বংশাৱলী (mouth-born) ৰচনা কৰে, তেওঁকো নাজানে। পৰমপিতা পৰমাত্মা আহি প্ৰথমতে ব্ৰাহ্মণ সম্প্ৰদায় ৰচনা কৰে, এয়া কাৰো খবৰেই নাই। সত্যযুগত আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল। বাকী সংযুগক পাহৰি গৈছে, কিয়নো গীতাৰ ভগৱানক দ্বাপৰলৈ লৈ গৈছে। সত্যযুগৰ আদি আৰু কলিয়ুগৰ অন্তৰ সংগম যুগ কাৰো মনতেই নাই। গীতাৰ ভগৱানকো নাজানে। গীতা হৈছে সকলো শাস্ত্ৰৰ মাতা-পিতা। এনে নহয় যে কেৱল ভাৰতৰ শাস্ত্ৰৰে মাতা-পিতা। নহয়, যিবোৰ ডাঙৰ শাস্ত্ৰ গোটেই দুনিয়াতে আছে, সকলোৰে মাতা-পিতা। ভগৱানে কৈছে – মই তোমালোকক পুনৰ ৰাজযোগ শিকোঁ, যাক পিছত গীতা নাম দিয়ে। সেয়ে আমিও ক’ব লাগে যে আমি নতুন গীতা শুনাওঁ। পুৰণি গীতা খণ্ডন কৰিছোঁ। এয়া ভগৱানে নিজে নিজৰ মুখকমলেৰে শুনাই। তোমাৰ বুদ্ধিত পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱ মনত আহে। তেওঁ হৈছে স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা, সকলোৰে সহায়ক, কৃষ্ণক সকলোৰে সহায়ক বুলি কোৱা নহয়। ভগৱান সৃষ্টিৰ ৰচয়িতা এজনেই। কৃষ্ণ নিজেই ৰচনা। বাগিচাৰ উত্তম ফুল। পৰমপিতা পৰমাত্মাক বাগিচাৰ মালিও বোলা হয়, নাৱৰীয়াও বুলিও কোৱা হয়। মানুহে বুজিব নোৱাৰে যে নাৱৰীয়া কেনেকৈ হ’ব পাৰে? অসাৰ সংসাৰৰ পৰা লৈ গৈ পুনৰ ইয়ালৈ নতুন দুনিয়াত পঠাই দিয়ে। ইয়াতেই ফুলৰ বাগিচা বনায়। সকলো সন্তানে ভক্ত হৈ গৈছে, প্ৰকৃততে ভগৱানৰ সন্তান আছিল, তেওঁলোকক মায়াই দুখী বনাইছে। ভগৱান এজনেই। তেওঁ সকলো ভক্তক নিশ্চয় সুখ দিয়ে। কোনোৱে কাৰোৱাক সুখ দিয়ে, তেতিয়া তেওঁকে মনত কৰে। স্ত্ৰী পতিক অথবা সন্তানে পিতাক অথবা দোস্তে দোস্তক মনত কৰে। নিশ্চয়, তেওঁলোকে সুখ দিছে। ভায়েকতকৈও বন্ধু মৰমৰ হয়, কিয়নো সুখ দিয়ে। সুখ দিয়াজনকে মনত কৰা হয়। এতিয়া গোটেই সৃষ্টিৰ মানুহে ভক্ত। মানুহৰ ৮৪ জন্ম গোৱা হয়। কুকুৰ মেকুৰীৰ ৮৪ জন্ম কোৱা নহয়। গোৱাও হয় – আত্মা পৰমাত্মা বেলেগকৈ থাকে বহুকাল... এই সময়ত মেলা হয়। পৰমপিতা পৰমাত্মা সকলো সন্তানৰ মাজলৈ আহে। সভা লাগিছে নহয়নে? এখন হৈছে সুখৰ সভা, আনখন হৈছে দুখৰ।

সত্যযুগত হৈছে সুখৰ সভা। ইয়াতো দুখৰে কোৱা হ'ব। কোনোবা এজন মৰিলে, তেতিয়াও দুখৰ সভা লাগি যায়। কোনোবা ডাঙৰ মানুহ মৰিলেও দুখতে পতাকা অৰ্ধনমিত (তলফালে) কৰে। তেন্তে দুখৰে সভা হ'ল নহয়নে? ভক্তসকলে বহুত দুখ হ'লে ভগৱানক মনত কৰে। কিন্তু তেওঁক একেবাৰে নাজানে। কয় তেৱেঁই জন্ম দিছে। অন্তিমতো তেওঁক জানিবা নে নাজানিবা? অন্তিম সময়ত গায় – ভগৱান তোমাৰ লীলা অপৰিসীম। মহিমা গোৱা হয়। তোমালোকে জানিছা পিতা নহ'লে সৃষ্টি চক্ৰৰ ৰহস্য কোনে বুজাব, কোনে চক্ৰৱৰ্তী ৰজা বনাব?

এতিয়া সংগম যুগত তোমালোকে সদায় দুখৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পোৱাৰ কাৰণে যত্ন কৰি আছা। সংগম যুগ বেছি ডাঙৰ নহয়। এয়া আমাৰ নতুন জন্ম। এয়া এটা সৰু যুগ – আমি সন্তানসন্নে পুৰুষাৰ্থ কৰাৰ বাবে। বহুত ডাঙৰ পৰীক্ষা। ইয়াৰ বিষয়বোৰ সকলো পৰীক্ষাতকৈ বেলেগ। পাঁচ ৰিপুৰ ওপৰত বিজয়ী হ'ব লাগিব। বহুত মানুহে কয় পৱিত্ৰ থকা অসম্ভৱ। গৃহস্থ ধৰ্মত থাকি মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা কঠিন। সন্যাসীসকলেও ঘৰ-বাৰী নেৰাকৈ পৱিত্ৰ হ'ব পৰা নাই। পিতাই এই মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হ'বলৈ যুক্তি দি আছে। যেনেকৈ কল্পৰ আগতেও শিকাইছিল। এতিয়া বাবাই শিকাই, তেতিয়াই আমি ভক্তৰ পৰা জ্ঞানী হওঁ। ইয়াকে ভাৰতৰ প্ৰাচীন জ্ঞান আৰু যোগ বোলা হয়। দুনিয়াত ইয়াৰ বিষয়ে কোনেও নাজানে। পিতাই বুজাইছে – এই জ্ঞান প্ৰায় লোপ হৈ যায় আৰু এই দেৱতা ধৰ্মও প্ৰায় লোপ হৈ যায়। নাটকে তেনেকুৱা। যেতিয়া প্ৰায় লোপ হৈ যায়, সৃষ্টি দুখী হয় তেতিয়া ভগৱানে আহি পুনৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰে। এয়াও কোনেও নাজানে যে কলিযুগৰ আয়ুস কেতিয়া পূৰা হয়। তোমালোকে পিতা আৰু নাটকৰ আদি, মধ্য আৰু অন্তক জানিছা। দেখাত কিমান সাধাৰণ – কুঁজা-অহল্যা। কিন্তু জ্ঞান কিমান উচ্চ। নিজৰ গোটেই ৮৪ জন্মৰ চক্ৰৰ জ্ঞান তোমালোকে জানা। কোনোবাই অলপ সময় মনত কৰা, তথাপিও ভাল। কিন্তু কোনোবাই প্ৰশ্ন সুধিলে আৰু উত্তৰ দিব নোৱাৰিলে তেতিয়া ক'ব লাগে যে এতিয়া আমি পঢ়ি আছো। আমাতকৈ বহুত তীক্ষ্ণ আছে। তেখেতসকলে আপোনাক ভালদৰে বুজাব পাৰিব। নিজে অহংকাৰ ৰাখিব নালাগে। কৈ দিয়া দৰকাৰ, আমাৰ ডাঙৰ বাইদেউ বহুত তীক্ষ্ণবুদ্ধিৰ। আপুনি কোনো সময়ত আহিলে তেখেতে বুজাব। ধৰি লোৱা – কোনোবাই এনে প্ৰশ্ন উলিয়াই, তেতিয়া তীক্ষ্ণ বুদ্ধিৰ হৈও উত্তৰ দিব পৰা নাই, তেতিয়া কোৱা উচিত আমি সকলোৱে পঢ়ি আছো। অন্ত সময়লৈ পঢ়ি থাকিম। গোপন গোপন কথা শুনি থাকিম। এই বিষয়টো (point) আমাক বুজোৱা হোৱা নাই। এয়াও নিশ্চিত, বাকী যি সময় আছে নিশ্চয় গভীৰ জ্ঞান (deepest knowledge) যি বাকী আছে সেয়া শুনাই থাকিব। স্কুলতো লাহে লাহে পঢ়োৱা হয়। এনেকৈ এদিনতে গোটেই জ্ঞান পোৱা যায় জানো? এনেকৈ ইয়াতো পঢ়াত, যোগ লগোৱাত, নিজৰ সমান বনাবলৈ সময় লাগে। পিতাই দিনে দিনে সহজকৈ বুজাই আছে। ভগৱান এজন, তেওঁক সকলোৱে মনত কৰে। ভগৱানে স্বৰ্গৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰে তেনেহ'লে নিশ্চয় দেৱতা বনাবলৈ সংগমত ৰাজযোগ শিকাৰ। তেন্তে চাল চলনো (manners) এনেকুৱা দৰকাৰ। যেতিয়া পাপ শেষ হ'ব তেতিয়া বিজয় মালাৰ মণি হ'ব। সময় লাগিব।

এয়া সংগমৰ সুন্দৰ মেলা। বুজিব লাগে গোটেই দুনিয়াৰ মানুহে ভক্ত। ভগৱানক পোৱাৰ বাবে সাধনা কৰে যে পৰমাত্মাই আহে সকলোকে উভতাই লৈ যায়। মুক্তি জীৱনমুক্তিৰ জ্ঞান দিয়ে, দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে। সন্যাসীসকলে ভাৱে সুখ কাউৰীৰ বিষ্ঠা সমান। হয়, এই দুনিয়াৰ সুখ এনেকুৱাই। কিন্তু কি ভাৰতত কেতিয়াও সুখ নাছিল নেকি? সন্যাসীসকলে মুক্তি পছন্দ কৰে। তেওঁলোকে কেতিয়াও জীৱনমুক্তিৰ জ্ঞান দিব নোৱাৰে। ভগৱানে আহি ৰাজযোগ শিকায়। সন্যাসীসকলে নিশিকায়, কিয়নো তেওঁলোকে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা নকৰে। এতিয়া সকলোৱে কয় যে এক মত হওক। কিন্তু এই দুনিয়াত এক মত হ'ব নোৱাৰে। অনেক মত। মাতা-পিতা, ভাই-ভনী, খুড়া-মামা আদি সকলোৱে অনেক মত দিওঁতা। এতিয়া সেইবোৰ মতত চলিব নালাগে। এজনৰে শ্ৰেষ্ঠ মতত চলিব লাগে। ভগৱানে আহি এটাই শ্ৰেষ্ঠ মত দিয়ে আৰু পুনৰ এক মতৰ ৰাজধানী প্ৰতিষ্ঠা হৈ যায়। দেৱী-দেৱতাসকলে সদায় ক্ষীৰখণ্ড হৈ থাকে। ইয়াতে কাজিয়া কৰে, যুদ্ধ কৰে। শাস্ত্ৰতো আছে কৌৰৱ আৰু পাণ্ডৱে দিনত যুদ্ধ কৰে, ৰাতি ক্ষীৰখণ্ড হৈ যায়। ইয়াতেও সন্তানসকলে ভাৱে যে আমাৰ ওচৰত ক্ৰোধৰ অংশ আহি গ'ল। বাবা মই আপোনাৰ পৰা ক্ষমা বিচাৰিছো। সেয়ে তোমালোকে নিজকে পৰীক্ষা কৰা দৰকাৰ – গোটেই দিনতো কাৰোবাক দুখতো দিয়া নাই? কাৰো লগত মতভেদতো অহা নাই? কাকো বেয়াকৈতো কোৱা

নাই, যাৰ দ্বাৰা কিবা দুখ হৈছে? বেয়া কথা কেতিয়াও শুনিব নালাগে, এনে কিবা দেখিলে, শুনিলে পিতাক কোৱা উচিত। পিতাই সন্তানসকলক সকলো বুজায়। নহ'লে অভ্যাস দৃঢ় হৈ যাব। কাৰোবাৰ যদি কিবা বেয়া অভ্যাস আছে এৰি দিয়া উচিত, নহ'লে পদভ্ৰষ্ট হৈ যাব। বাদশ্বাহৰ (sovereignty) সন্মুখত থকা প্ৰজাৰো চাকৰ চাকৰণী, দুখীয়া বুলিয়ে ক'ব হয়নে? এই বনুৱাবোৰ কোন হয়? তাতো বনাওঁতাসকল থাকিব। সেয়ে পিতাই বুজাই আছে কেতিয়াও নিমখ পানীৰ দৰে নহ'বা। ক্ৰোধ কৰা বহুত বেয়া কথা। জন্ম জন্মান্তৰৰ সুখত দাগ লাগি যাব। নিজৰ ওপৰত দয়া কৰি যোৱা। জ্ঞান মার্গত চাল-চলন বহুত ভাল হোৱা উচিত। পাঁচ ভূতক খেদি থাকা। পিতাই শ্ৰেষ্ঠ মতে দিয়ে আৰু কি কৰিব! বহুতে লিখেও – বাবা আমি ক্ৰোধৰ পৰা মুক্ত হ'লো। বিড়ি খোৱা আদি বেয়া অভ্যাস নোহোৱা হৈ গ'ল। সেয়া নিজৰ ওপৰত দয়া কৰি হয়নে? এতিয়া স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা ধৰ্মপিতাই (Heavenly God Father) স্বৰ্গত পদ প্ৰাপ্ত কৰিবৰ কাৰণে আমাক পঢ়াই আছে। এয়া বুদ্ধিলৈ আহেনে? এয়া নিচা থকা উচিত। যিমনে মনত কৰিবা সিমনে সুখত থাকিবা। হয়, সকলোৱে ভগৱানক নাজানে কিন্তু নজনাকৈও কল্যাণ সকলোৰে হ'ব লাগিব। সকলোৱে যদি এই খবৰ জানি যায় যে ভগৱান আহিছে, তেতিয়া ইয়াতো ভিৰ লাগি যাব। পৰৱৰ্তী নিচিনা আহি একত্ৰ হ'ব, কিন্তু লগ কৰিব নোৱাৰিব। সেইবাবে এই নাটক বহুত নিয়ম অনুসৰি বনোৱা হৈছে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-

- (1) জ্ঞান আৰু যোগ শিকি, ভক্ত আত্মাৰ পৰা জ্ঞানী আত্মা হোৱা। গৃহস্থ ধৰ্মত থাকি মায়াৰ ওপৰত জয়ী হোৱা। পৱিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগিব।
- (2) জ্ঞান মার্গত বহুত ভাল চাল-চলন ধাৰণ কৰিব লাগিব। বহুত বহুত মধুৰ, নিৰহংকাৰী হ'ব লাগিব। বেয়া কথা ক'ব নালাগে। মত ভেদত আহিব নালাগে।

*বৰদান:- সকলো আত্মাৰ প্ৰতি আত্মিক অটুট স্নেহ ৰাখি স্নেহ সম্পন্ন ব্যৱহাৰ কৰাজনে সফলতাৰ মূৰ্তি হোৱা।

যেনেকৈ পিতাৰ প্ৰতি অটুট স্নেহ, অখণ্ড, অটল স্নেহ, শ্ৰেষ্ঠ ভাৱনা, নিশ্চয় আছে, এনেকৈ ব্ৰাহ্মণ আত্মাসকলৰ প্ৰতিও আত্মিক স্নেহ অটুট আৰু অখণ্ড হওক। কাৰোবাৰ কেনেকুৱাই সংস্কাৰ হওক, চলন হওক, কিন্তু ব্ৰাহ্মণ আত্মাসকলৰ গোটেই কল্পতে অটুট সম্বন্ধ, ঈশ্বৰীয় পৰিয়াল, পিতাই প্ৰত্যেক আত্মাকে বিচাৰি ঈশ্বৰীয় পৰিয়াললৈ আনিছে। এয়া স্মৃতিত থাকিলে, আত্মিক স্নেহ অটুট থাকিলে স্নেহ সম্পন্ন ব্যৱহাৰ হ'ব আৰু সহজে সফলতাৰ মূৰ্তি হৈ যাব।

*প্ৰোগান:- অন্তৰ্মুখী সেইজনে যিজনে যিসময়ত বিচাৰে শব্দলৈ আহিব আৰু যিসময়ত বিচাৰে শব্দৰ পৰা আঁতৰি যাব।

!!ওম্ শান্তি!!

***